

Jamsai

ทดลองอ่าน

รัก โดยสมเกียรติ
Jamsai ๑) บทกรรมสิทธิ์เสนาหา

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

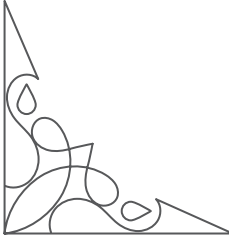

Andra

"ผมว่าก่อนอื่นเราควรวางกฎความสัมพันธ์ของพวกเราก่อน...
เรื่องการไม่ตกหลุมรักกันเองอะไรนั้นผมไม่สน
โตๆ กันแล้วต้องดูแลตัวเอง ใครผลใจคนนั้นก็เจ็บเอง
ขอแค่ไม่หึงหวงแสดงความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของกันเป็นอันใช้ได้"

รักโดยสมัครใจ ชุด กรมสิทธิเส่นหา

Andra เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-0680-9

ภาพประกอบ nioloxs / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 359 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ในเดือนมีนาคมนี้ เลิฟก็เผลอพลาดที่จะส่งโปรเจกต์รับหน้าร้อนมาเสิร์ฟคุณผู้อ่านค่ะ โปรเจกต์ที่ว่านี้พิเศษสุด เพราะประกอบด้วยสามพระเอกหนุ่มเจ้าเสน่ห์ โดยมีชื่อชุดว่า 'กรรมสิทธิ์เสนาหา' ซึ่งอยู่ในมือผู้อ่านขณะนี้เองค่ะ

ที่เลิฟบอกว่าพวกเขาเจ้าเสน่ห์นั้นไม่ใช่แค่หล่อเหลาอย่างร้ายกาจเพียงอย่างเดียวหรอกนะค่ะ แต่สามหนุ่มของเราทั้งเจ้าเล่ห์ รวยล้นฟ้า เช็กซี ร้อนแรง เต็มไปด้วยแผนการในหัวที่จะล่อลวงนางเอกของเราให้ตกเป็นของตัวเอง เรียกได้ว่าถ้าเขาเล็งเป้าหมายไว้แล้วก็ไม่มีวันเสียละที่เขาคะปล่อยให้หลุดมือไปได้

แต่! นางเอกเราก็ไม่ใช่ขอยหรือกนะค่ะ ถึงจะต่างบุคลิกกัน แต่พวกเธอก็ไม่ใช่ลูกแกะที่จะยอมโดนล่อลวงกันง่ายๆ กว่าบรรดาพระเอกของเราจะได้ยึดพวกเธอเป็นกรรมสิทธิ์ของตัวเองก็ต้องเหนื่อยหนักไม่ใช่น้อยเลยละค่ะ โดยเหล่าหนุ่มร้ายของเราแต่ละคนจะปรากฏอยู่ในนิยายแต่ละเล่ม ซึ่งมีด้วยกันทั้งหมดสามเล่มค่ะ ประกอบไปด้วย

- 1) รักโดยพลการ โดย อัณชริย์
- 2) รักโดยสมัครใจ โดย Andra
- 3) รักโดยพหุติภัย โดย ฉัตรฉาย

ในชุดกรรมสิทธิ์เสนหานี้ 'Andra' เลือกเสิร์ฟผู้อ่านด้วยพระเอกทรงเสน่ห์ ร่ำร้อน และร้ายกาจ เจ้าของข้อเสนอ 'คุณต้องเป็นของผมคนเดียว แต่ผมไม่ใช่ของคุณ' แค่นี้ก็จี๊ดแล้วใช่ไหมล่ะค่ะ นางเอกของเราก็จี๊ดเหมือนกัน เพราะเป็นคนเสนอดัวเข้าไปในกับดักเองแท้ๆ บอกเลยว่าเปิดตัวด้วยพระเอกสุดแซ่บขนาดนี้ แฟนๆ ห้ามพลาดเขียนนะค่ะ เพราะการที่จะหาพระเอกสายเปย์ แถมยังหล่อร้ายได้เท่า 'อคิน คาร์ลตัน' นะยากสุดๆ!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ชื่อแอนคะ... ครั้งหนึ่งของนามปากกา Andra ก็ได้มาจากชื่อเล่นนี้แหละ เป็นคนช่างอ่านมาตั้งแต่จำความได้ อ่านทุกสิ่งอย่างตั้งแต่การ์ตูนยันหนังสือธรรมะ ยิ่งโตก็ยิ่งอ่าน สุดท้ายกลายเป็นขยับมาเขียน เผลอแป็บเดียวก็เขียนมาหลายปีแล้ว และทุกวันนี้ก็มีความสุขกับการเขียนอยู่ และยังคงที่อยู่ทุกเมื่อเชื่อวันกับความมหัศจรรย์แห่งโลกของตัวอักษร มันสร้างโลกได้ สร้างประสบการณ์ได้ และสร้างมิตรภาพได้ เลยตั้งใจว่าจะเขียนต่อไปเรื่อยๆ เพราะนอกจากเป็นสิ่งที่รักแล้ว ยังอยากแบ่งปันความมหัศจรรย์กับทุกคนด้วย

ขอขอบคุณจากใจสำหรับทุกคนที่เกี่ยวข้อง ทั้งครอบครัว เพื่อน อาจารย์ กอง บ.ก. ที่น่ารักน่าเลิฟ และที่ขาดไม่ได้คือนักอ่านทุกท่าน ถ้าขาดใครคนใดคนหนึ่งไป Andra ก็คงไม่มีวันนี้ ขอขอบคุณสำหรับความอบอุ่นและความรู้สึกดีๆ ที่มอบให้กันไม่ขาด ใครจะเชื่อว่าตัวอักษรจะถักทอเป็นมิตรภาพที่งดงามได้ขนาดนี้เสมอ

ติดต่อกับ ดิฉัน ทักทายกันทางแฟนเพจ

<https://www.facebook.com/Andra.Jamsai> นะคะ ^^

Andra

ลำนำกพิณพีแฉ่มไล ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/lovebyjamsai

Prologue บทนำ

เมื่อดฝนโปรยปรายจากผืนฟ้าสีทึมเป็นสายติดต่อกันมาหลายชั่วโมงแล้ว เวลาที่กำลังจะย่างเข้าสู่เดือนสุดท้ายของปี แม้ตามประกาศอย่างเป็นทางการ จะพ้นจากฤดูฝนเป็นฤดูหนาวแล้ว กระนั้นก็ยังมฝนตกให้วุ่นวายกันเป็นพักๆ บัดนี้บนพื้นถนนเริ่มมีน้ำท่วมขังให้เห็น รถยนต์จำนวนมากที่ยังตกค้างอยู่ บนถนนจอดเรียงต่อกันก่อให้เกิดเส้นแสงเป็นแนวราวแว่นไฟประดับ แสง สีขาวเหลืองของไฟหน้ารถที่ฝั่งหนึ่งของถนนกับสีแดงของไฟท้ายรถที่อีกฝั่ง หนึ่ง ขณะที่คนเดินเท้าก็หิวรองเท้าลุยน้ำบนบาทวิถีกันอย่างทุลักทุเล

เหนือจากท้องถนนขึ้นไปหลายสิบลเมตร บนชั้นที่ยี่สิบของคอนโดมิเนียม หรรุ อินทุนิภา ศตวรรษกำลังนั่งอยู่บนโซฟาสีกรมท่า ตรงหน้าเป็นโน้ตอะกาแพ ซึ่งมีขนาดเล็กเสียจนเพียงวางคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กลงไปก็เต็มพื้นที่ ดังนั้น แฟ้มเอกสารและเครื่องเขียนทั้งหลายจึงต้องระเห็จไปอยู่บนเบาะโซฟาข้างตัว เธอแทน อุณหภูมิภายในห้องขนาดหนึ่งห้องนอนที่ตกแต่งด้วยโทนสีน้ำตาล และสิ่งข้างเคียงข้างเคียงด้วยอิทธิพลของฝนที่ตกอยู่ด้านนอก ทว่าในใจของ หญิงสาวกลับร้อนรุ่มด้วยคลื่นแห่งความกังวลและความกดดันที่สาดเข้ามา ระลอกแล้วระลอกเล่า

บนหน้าจอคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กกำลังแสดงบัญชีการเงินชุดหนึ่ง ส่วนในมือของเธอก็มีเอกสารทางการเงินอีกชุด ดวงตาคู้งามตัวโตมองสลัไปมาระหว่างหน้าจอกับหน้ากระดาษ ก่อนที่สุดท้ายจะเลื่อนไปมองซองจดหมายที่วางอยู่บนสุดของกองแฟ้ม ผ่านไปครู่หนึ่งหญิงสาวก็ระบายนมหายใจยาว

นอกจากเห็นปัญหาอยู่ตรงหน้าคตาแล้ว เธอยังทราบสาเหตุแห่งปัญหาด้วย ทว่าเธอกลับทำอะไรเพื่อแก้ไขมันไม่ได้เลย

จะทำยังไงดี...

ใบหน้าสวยคมผิวนมออกไปทางหน้าตางซึ่งเปิดมานานไว้ครึ่งหนึ่ง เธอเหม่อมองหยดน้ำฝนที่เกาะพรารอบนบานกระจกออย่างเหม่อลอย พยายามครุ่นคิดใคร่ครวญหาทางแก้ปัญหามือ

'พูดกันตามตรง หมอว่าคุณพ่อคุณน่าจะอยู่ได้นานที่สุดอีกไม่เกินหกเดือนถึงหนึ่งปี...'

คำพูดของนายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านมะเร็งพูดขึ้นมาในห้วงคำนึง และนั่นคือเงื่อนไขเวลาของเธอ...อย่างไรเธอก็ต้องรักษาบริษัทของพ่อเอาไว้ให้ดีที่สุดนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่มันต้องอยู่ดีจนกว่าพ่อของเธอจะจากไป

ประสาน ศตวรรษ พ่อของเธอเป็นผู้ก่อตั้งศตวรรษกรุ๊ปเมื่อสามสิบปีก่อน ธุรกิจแรกสุดคือการนำเข้าสินค้าจากต่างประเทศมาขาย ภายหลังจึงเปลี่ยนแปลงขยายมาทำธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์ คือทำตึกสำนักงานให้เช่า หลายปีหลังมานี้มีสนามกอล์ฟกับรีสอร์ตเพิ่มขึ้นมาด้วย ทุกอย่างดำเนินไปอย่างดีพอสมควร

อินทนิภาถูกส่งไปเรียนปริญญาตรีด้านบริหารธุรกิจที่อเมริกา จากนั้นก็กลับมาเรียนรัฐานและช่วยพ่อดูแลธุรกิจ ทว่าช่วงเวลาแห่งความสงบสุขก็อยู่ไม่นานนัก ผ่านไปไม่ถึงปี พ่อของเธอก็ถูกตรวจพบว่าเป็นมะเร็งปอด หลังจากได้รับการรักษาในทุกทางที่ทำได้ มะเร็งที่ปอดคล้ายชะลอตัวแต่กลับไ้ปรากฏที่อวัยวะอื่น ยิ่งไปกว่านั้นร่างกายของประสานก็ทรุดโทรมจาก

การรักษา จนท้ายที่สุดก็ต้องวางมือ ยกอำนาจบริหารทั้งหมดให้กับเธอผู้ยังมีประสบการณ์ในโลกธุรกิจเท่ากับเด็กหัดเดิน เธอพยายามทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้ กระนั้นธุรกิจกลับแย่ลงทุกวันด้วยสนิมเนื้อใน สถานะของศตวรรษกรุปในเวลานี้เรียกได้ว่าเข้าใกล้ปากเหวเข้าไปทุกขณะ และเธอก็มองไม่เห็นทางแก้ปัญหาเลย

"อคิน คาร์ลตัน..."

ลู่ๆ เสียงจากโทรศัพท์ก็ทะลุทะลวงผ่านม่านความคิดอันซับซ้อนเข้ามาในหัวของเธอ ไม่ใช่เพราะเสียงดังขึ้นกว่าเดิมแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย หากเป็นเพราะชื่อหนึ่ง... ชื่อเดียวที่นอกจากสามารถดึงความสนใจแล้วยังมีฤทธิ์กระตุกหัวใจของเธอได้เสมอ

เวลานี้โทรศัพท์ที่เธอเปิดไว้เป็นเพื่อนเฉยๆ กำลังมีรายการข่าวสังคมกึ่งวาไรตี้ เสียงผู้ประกาศสาวเจ็ดยาวเล่าถึงกิจกรรมของสถานทูตสหรัฐอเมริกา ซึ่งปีนี้มีทายาทตระกูลมหาเศรษฐีอย่าง 'อคิน คาร์ลตัน' มาร่วมด้วยในฐานะที่รู้จักกับท่านทูต

"คุณอคินเป็นลูกครึ่งไทย ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามาเมืองไทยคราวนี้จะอยู่ยาวเลยหรือเปล่านะคะ เพราะนี่ก็เข้าใจว่าอยู่มาเป็นเดือนแล้ว" ภาพตัดกลับมาที่ห้องส่งซึ่งผู้ประกาศสองคนยืนคุยกันอยู่

"ขอให้เป็นอย่างนั้นค่ะ" อีกคนรับอย่างสดใสทันที "ล่าสุดได้ยินข่าวมาว่ารางวัล Dream Guys เจ้าชายในฝันก็ได้ประกาศชื่อหนุ่มฮอตที่ได้รับรางวัลออกมาเรียบร้อยแล้ว โดยหนึ่งในนั้นก็คือคุณอคิน เข้าใจว่าคุณอคินจะไปร่วมงานและรับรางวัลด้วยตัวเองด้วยนะคะ"

"ก็ขอให้คุณผู้ชมมั่นใจว่าเราจะไม่พลาดเก็บบรรยากาศในงานแจกรางวัล Dream Guys มาส่งถึงหน้าจอของคุณผู้ชมอย่างแน่นอนค่ะ"

อคินมาเมืองไทย... มาอยู่เป็นเดือนแล้วด้วย เขามาทำอะไรที่นี้

ความสงสัยผุดพุด ก่อนที่ประกายความคิดหนึ่งจะสว่างไสวขึ้นมา

มันเป็นความคิดที่ทำให้ฉันนึกถึงมันไปเนิ่นนาน ก่อนที่เธอผินหน้าไปมอง
เมล็ดฝนที่พรารออยู่บนหน้าต่างอีกครั้ง
นี้อาจเป็นโอกาสที่ดีที่สุดของเธอแล้วก็ได้...

บทที่ 1

Again into eyes พานพบสบตา...อีกครั้ง

นานแล้วที่อินทุนิภาไม่ได้ออกงานสังคมในลักษณะนี้ พักหลังมาเนื้องานที่เธอไปร่วมส่วนใหญ่ถ้าไม่ใช่งานแต่งงานก็งานศพ ทั้งหมดเป็นการไปร่วมงานตามมารยาท ไม่ใช่เพราะสนิทสนมกับเจ้าภาพแต่อย่างใด อีกทั้งตัวเธอก็ชอบอยู่อย่างสงบโดยธรรมชาติ ดังนั้นการมาร่วมงานแจกรางวัลใหญ่โตของนิตยสารหัวใหญ่ในคำคืนนี้จึงทำให้เธอรู้สึกแปลกแยกพอสมควร

แต่หญิงสาวตรวจสอบแล้วว่าคำนี้คืออินรับปากจะมาร่วมงานจริงตามที่ได้ยินจากรายการโทรทัศน์ ดังนั้นอย่างไรเธอก็ต้องอยู่ในงานนี้จนกว่าจะได้พบเขา...อีกครั้ง

งานค่อนข้างคึกคักทีเดียว อินทุนิภาทักทายแขกหรือที่พอรู้จัก จากนั้นก็ฉวยแก้วเครื่องดื่มไปหามุมสงบเพื่อเฝ้ามองเหตุการณ์ภายในห้องจัดเลี้ยง... มองหาอคิน

รางวัล Dream Guys นี้มีสามคน นอกจากอคินแล้วก็มิเชต เบอร์ตัน ผู้บริหารและทายาทอันดับหนึ่งแห่งเบอร์ตันเอนจิเนียร์ รายนี้เป็นลูกครึ่งอเมริกัน เธอได้ยินชื่อเสียงของเขาหากไม่เคยเจอตัว วันนี้เป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นเขา แต่หน้าตาก็นับว่าเขาเหมาะกับรางวัลมากแล้ว ส่วนอีกคน

คือดาเนี่ยล ภูมิภัทร อมรรววัฒน์ เจ้าของกิจการสถานบันเทิง รวมไปถึงรีสอร์ทและโรงแรมหลายแห่ง คนนี้เธอพอจะรู้เรื่องราวของเขาอยู่บ้างจากการศึกษาธุรกิจรีสอร์ทและเคยเห็นเขาตามงานเลี้ยงใหญ่ๆ แต่ก็ไม่ได้รู้จักกันเพราะถือว่าอายุห่างคนละรุ่น เธอได้ข่าวว่าเขาเป็นผู้มีอิทธิพล วันนี้เธอก็เห็นเขาเดินผ่านไปแวบๆ พร้อมผู้ติดตาม

ถึงจะพยายามเก็บตัวอยู่ในมุมสงบอย่างไร ทว่าก็ยังมีคนเดินผ่านไปผ่านมาและเข้ามาทักทายเธออยู่เนืองๆ ส่วนอคินกลับไม่มีแววจะปรากฏตัว จนหญิงสาวอดสงสัยไม่ได้ว่าอคินจะเปลี่ยนใจกลางอากาศหรือเปล่า เพราะเขาค่อนข้างมีความเป็นกบฏในตัว ถึงจะผ่านมาหลายปีแล้วหากเธอก็ค่อนข้างแน่ใจว่านิสัยนี้ของเขาน่าจะยังคงเดิม

แต่แค่สงสัย ร่างสูงในชุดสูทล่ำลองก็ปรากฏตัว หัวใจของอินทนิภากระตุกขึ้นมานิดหนึ่ง ก่อนที่เธอจะขอตัวจากนักธุรกิจสูงวัยที่เข้ามาทัก แล้วเธอก็เดินลัดเลาะผ่านผู้คนเพื่อไปตักหน้าอคิน แม้จะไม่มีควมจำเป็นต้องรีบร้อนเพราะตอนนี้กลุ่มบรรณาธิการและผู้บริหารของนิตยสารซึ่งไปรับชายหนุ่มแนะนำให้เขารู้จักใครต่อใครรายทางจนทำให้ชบวนของเขาเคลื่อนที่เชื่องช้ากว่าที่ควรจะเป็นอยู่แล้วก็ตาม

หญิงสาวเฝ้ารออย่างใจเย็น ขณะเดียวกันก็ปรับเปลี่ยนตำแหน่งยืนหลายครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าอีกฝ่ายจะเห็นเธอ

"อีกเดี๋ยวจะถึงเวลาประกาศรางวัลแล้ว ถ้ายังไงเชิญคุณอคินด้านหน้าดีกว่าค่ะ จะได้ขึ้นเวทีทัน" เสียงของบรรณาธิการเจ็ยแจ้วหลังจากยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกาและเห็นว่าเวลางวดเข้ามาทุกทีแล้ว

"ครับ" ออคินตอบรับเป็นภาษาไทยติดสำเนียงจางๆ แต่ก่อนที่เขาจะเดินผ่านสแตนด์ที่ทำเป็นเล่มนิตยสารปกล่าสุดขนาดยักษ์ซึ่งตั้งอยู่กลางห้องจัดเลี้ยงไป เขาก็สังเกตเห็นร่างหนึ่งยืนอยู่ข้างสันปกนิตยสาร นั่นทำให้เขาหยุดกึกแล้วหันไปมองให้เต็มตาทันที

ดวงตาสองคู่सानสบ แม้จะห่างหายจากช่วงเวลานี้มาหลายปี ทว่า หัวใจของอินทุนิภายังคงมีปฏิกิริยาตอบสนองไม่ต่างจากเดิม ชั่วโมงที่นั้น โลกรอบกายคล้ายมลายเลื่อน ก่อนที่มันจะกลับคืนสู่สภาพปกติอย่างรวดเร็ว เมื่อชายหนุ่มกระตุกริมฝีปากยิ้ม...มันเป็นยิ้มที่ทรงเสน่ห์หากแฝงไว้ด้วยความเจ้าเล่ห์แบบเดียวกับที่สลักแน่นอยู่ในความทรงจำของเธอ

"ไม่คิดเลยว่าเราจะได้พบกันอีกครั้ง"

"ฉันเป็นคนไทยค่ะ" หญิงสาวคลี่ยิ้มน้อยๆ สายตายังคงสงบนิ่งเยือกเย็น

อคินยังคงเป็นผู้ชายที่หล่อเหลาและมีเสน่ห์อย่างร้ายกาจเหมือนเดิม ถ้าจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงก็คงเป็นเค้าหน้าที่เป็นผู้ใหญ่ขึ้นจากวันเวลาที่ล่วงเลย ส่วนโครงหน้าคมเข้มดูรูปหล่อ คิ้วสีดำสนิทที่พาดอยู่เหนือดวงตาสีสนิมคมกริบ จมูกโด่งเป็นสัน ปากเรียวที่รองรับด้านล่าง เรือนร่างสูงที่แน่นด้วยมัดกล้ามเนื้อกำลั่งดี คิ้วสีแทนที่ยิ่งส่งให้เขาดูเหมือนรูปหล่อทองแดงของเทพเจ้าจักรพรรดิในพิพิธภัณฑสถานศิลป์ รวมถึงกลิ่นอายเข้มข้นแห่งความเป็นบุรุษเพศ...ทั้งหมดนี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปจากที่เธอจดจำได้เลย

"นั่นสินะ..."

"รู้จักกันด้วยหรือคะ" บรรณาธิการมองสองหนุ่มสาวอย่างสนใจ

"แน่นอนครับ เราเป็นศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยเดียวกันนี่" อคินตอบทั้งรอยยิ้ม ดวงตาคมไม่เพียงยังจับจ้องใบหน้างาม เขายังมองสำรวจตั้งแต่หัวจรดเท้าของเธออย่างรวดเร็วด้วย

"อ้อ อย่างนี้เอง"

"เดี๋ยวค่อยคุยกัน" ชายหนุ่มพยักหน้าให้อินทุนิภา ก่อนจะหันไปหาบรรณาธิการเป็นเชิงบอกว่าเขาพร้อมจะไปต่อแล้ว

หญิงสาวยืนมองร่างสูงเดินห่างไป ความกังวลเลื่อนไปหลายส่วน... เมื่อเขาบอกว่าเดี๋ยวค่อยคุย นั่นแปลว่าเธอกับเขาจะต้องได้คุยกัน

อินทุนิภาย้อนกลับไปหามุมสงบของตนเอง เพียงไม่นานหลังจากนั้น

บุรุษที่ติดตามอคินเข้ามาในงานพร้อมกันก็เดินมาหยุดตรงหน้าเธอ

"คุณแคลร์ใช่ไหมครับ"

"ค่ะ"

"ผมเรแกน เลขาธิการของคุณอคิน...บอสอบกว่านัดกับคุณเอาไว้ ถ้า
ยังไงผมขออนุญาตดูแลคุณแทนบอสในระหว่างนี้ครับ"

คิ้วโค้งของอินทุนิภายกสูงนิดหนึ่งอย่างแสดงความประหลาดใจ หาก
ก็ไม่มี การเปลี่ยนแปลงอื่นใดบนใบหน้ามากไปกว่านั้น แล้วสุดท้ายเธอก็
พยักหน้ารับ...เมื่อได้รับคำตอบ เรแกนก็ผายมือเป็นเชิงเชื้อเชิญ เธอจึง
ก้าวเดินตามคำเชิญของเขา ยังแต่ไม่ออกกว่าอคินจะมาไม่ไหนแน่

"การเปิดห้องสวีตคงต้องใช้เวลาสักครู่ครับ"

"โรงแรมนี้มีลานจ์ค่ะ" หญิงสาวพูดทันที เมื่ออีกฝ่ายหันมามอง เธอ
ก็ยืนย่นด้วยการย้ำประโยคเดิมอีกครั้ง เขาจึงยอมค้อมศีรษะรับ

ถึงจะผิดไปจากที่เจ้านายสั่งไว้ หากเรแกนก็จัดการหาโต๊ะที่เป็นส่วนตัว
ให้อินทุนิภาได้นั่งรออคินอย่างสบายในลานจ์ เธอจึงถือโอกาสสั่งอาหารว่าง
เบาๆ มากินระหว่างรอ

อีกเดี๋ยวเธอคงต้องใช้ทั้งร่างกายและแรงใจอย่างมาก เธอต้องเตรียมตัว
ให้พร้อมที่สุด

อินทุนิภากินแซนดวิชยังไม่ทันเสร็จ อคินก็มาถึงโต๊ะแล้ว เธอไม่ได้
พูดอะไร เพียงหันไปสั่งเครื่องดื่มจากนั้นก็ทิ้งตัวนั่งบนโซฟาฝั่งตรงข้ามแล้ว
เฝ้ามองเธอกินเงิบๆ บนใบหน้าหล่อจัดปรากฏรอยยิ้มตรงมุมปาก ขณะที่
ดวงตาเปล่งประกายวาววาม สองอย่างนี้ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้สัจฉริยะ
อิตทิเพศในกายของเธอลุกโชน กระนั้นเธอก็ยังกินต่อไปเหมือนเขาไม่ได้อยู่
ตรงนั้น

"ขอโทษเรื่องที่เราแกนคิดจะเปิดห้องด้วย ตอนผมสั่งคงพูดสั้นไปหน่อย

หมอนั่นเลยเข้าใจผิด" ชายหนุ่มส่งเสียงเมื่อเห็นว่าเธอกินเสร็จเรียบร้อยและยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นมาจิบ คราวนี้เขาเปลี่ยนกลับมาใช้ภาษาอังกฤษ...ถึงจะพูดภาษาไทยได้ แต่มันก็เป็นภาษาที่เขาไม่ค่อยได้ใช้ อย่างไรก็ตามก็ไม่ค่อยปากเท่าภาษาอังกฤษที่ใช้ทุกวัน

"ไม่เป็นไรค่ะ" หญิงสาวส่ายหน้าน้อยๆ "ส่วนใหญ่ถ้าเจ้านายสั่งงานไม่ชัด พวกเลขชาย ก็มักจะเดาใจนายตามความเคยชินอยู่แล้ว"

"อย่างนั้นแหละ" อकिनหัวเราะเบาๆ ประกายในดวงตายิ่งแพรวพราวสว่างไสวกับคำพูดเหน็บแนมของเธอ "ไม่เจอกันหลายปี...เลิกกับไซอิ๋วหรือยัง"

"การอยู่คนละทวีปไม่ได้เป็นเหตุผลให้ต้องเลิกเป็นเพื่อนกันนี่คะ...ถ้าคุณอยากเจอเธอ อีกไม่นานไซอิ๋วจะมาหาฉันที่ไทย" อินทนิภาตอบเสียงเรียบเรื่องเหมือนมันเป็นคำถามปกติทั่วไปที่เพื่อนเก่าควรถามตอนได้กลับมาเจอกันอีกครั้ง

"ไม่อยู่ก็แสดงว่าตอนนี้คุณว่างพอจะมีเวลาทำอะไรสนุกๆ กับคนอื่น... เป็นต้นว่าช่วยแนะนำให้เพื่อนเก่าอย่างผมรู้จักเมืองไทยดีขึ้น"

เกิดความเงิบขึ้นชั่วขณะ ก่อนที่อินทนิภาจะเผยรอยยิ้มหนุ่มवलออกมา

"คุณไม่เปลี่ยนไปเลย"

"แต่คุณเปลี่ยน..." อकिनยิ้มตอบ "คุณสวยขึ้น เข้มขี้ขึ้น ที่เหมือนเดิมคือคำพูดน่ารักๆ ของคุณ สรุปแล้วสำหรับผมคุณมีเสน่ห์ยิ่งกว่าเดิมเสียอีก"

"ขอบคุณค่ะ" หญิงสาวพูดตามมารยาทโดยไม่ได้เก็บมาคิดปลาบปล้ำจริงจัง เธอทราบดีว่าเขาสามารถปากหวานได้ปานใด "แล้วนี่คุณตั้งใจจะอยู่เมืองไทยนานหรือคะ ถึงอยากได้คนช่วยแนะนำให้รู้จักเมืองไทย"

"ตอนแรกว่าจะอยู่ไม่นาน แต่มาทำธุระแถวนี้แล้วก็ถือโอกาสแวะมาเยี่ยมประเทศบ้านเกิดนะ แต่ถ้ามีอะไรที่น่าสนใจ..." ชายหนุ่มทอดเสียงเล็กน้อยขณะที่ส่งสายตาเข้าไปอีกฝั่งโต๊ะอย่างมีความนัย "ผมก็อาจจะอยู่ต่อมากกว่าที่คิดก็ได้"

"ฉันมีข้อเสนอทางธุรกิจมาเสนอค่ะ" อินทนิภาเริ่มหัวข้อเสนอทนาใหม่แบบไม่มีปี่มีขลุ่ย "ฉันอยากขายบริษัทให้คุณ"

"ขายบริษัท?" รอยยิ้มบนใบหน้าหล่อเข้มถูกแทนที่ด้วยความประหลาดใจ

"พอร์ตของศตวรรษกรู๊ปมีธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ สำนักงาน สนามกอล์ฟ และรีสอร์ท" เธอขยายความ "ปัจจุบันสถานภาพทางบัญชีของบริษัทไม่ดีเท่าไร ในบริษัทมีปัญหาหลายอย่าง ฉันรู้ปัญหาแต่ไม่สามารถแก้ไขมันได้ และคุณพ่อของฉันกำลังเป็นมะเร็งปอด ยิ่งไงฉันก็ต้องรักษาบริษัทไว้จนกว่าวันสุดท้ายของท่าน"

"ผมไม่คิดว่าตามคุณทันนะ รักษาบริษัทไว้โดยการขายให้ผมมันเหนื่อย" เขาถาม หากสีหน้าท่าทางก็ดูไม่ได้ใส่ใจจริงจังนัก

"ฉันบอกไม่ได้ว่าคุณพ่อของฉันจะอยู่ได้อีกนานแค่ไหน คุณหมอบอกไว้ว่าน่าจะราวหกเดือนถึงหนึ่งปี ฉันเลยวางแผนจะทำสัญญาซื้อขายบริษัทล่วงหน้ากับคุณด้วยราคาที่ต่ำกว่ามูลค่าสินทรัพย์สุทธิในปัจจุบัน ช่วงหลายปีที่ผ่านมา คุณพลิกฟื้นบริษัทนับสิบบริษัท ฉันคิดว่าปัญหาในบริษัทของฉันจัดการง่ายกว่าบริษัทพวกนั้นเสียอีก บวกกับมูลค่าสินทรัพย์มีตัวตน* ของบริษัทที่เพิ่มค่าขึ้นทุกปี เมื่อถึงเวลาที่เกิดการซื้อขายจริงหลังจากคุณพ่อของฉันเสีย ฉันเชื่อว่าคุณจะได้กำไรหลักสิบล้านเหรียญ"

"ในเมื่อคุณเคลมว่ามันง่ายกว่า แล้วทำไมไม่คิดจะแก้เองล่ะ"

"อย่างที่ฉันบอกไป ฉันรู้ปัญหาแต่มันเป็นประเด็นที่ฉันไม่สามารถยื่นมือเข้าไปแก้ไขได้" อินทนิภาพยักหน้ารับ "พอมันหมักหมมหนักเข้าตอนนี้ปัญหาก็ดูเหมือนจะใหญ่เกินความสามารถของฉันแล้ว"

"คุณใช้คำว่าไม่สามารถแก้ไขมันได้...บริษัทคุณมีปัญหาอะไรกันแน่"

* สินทรัพย์มีตัวตน (tangible asset) หมายถึง สินทรัพย์ที่เป็นตัวเงินที่สามารถระบุได้และมีลักษณะทางกายภาพ เช่น เงินให้กู้ยืมระยะยาว ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ ส่วนสินทรัพย์ไม่มีตัวตน (intangible asset) หมายถึง สินทรัพย์ที่ไม่เป็นตัวเงินที่สามารถระบุได้และไม่มีลักษณะทางกายภาพ เช่น ลิขสิทธิ์ สัมปทาน เครื่องหมายการค้า สิทธิการเช่า

"พวกเนรคุณล่ะ" เธอถอนหายใจเบาๆ "เอาไว้ฉันจะเล่าให้คุณฟังมากกว่านี้ถ้าคุณตกลงรับข้อเสนอของฉัน"

"แล้วทำไมคุณถึงคิดว่าผมจะสนใจข้อเสนอของคุณล่ะ" อคินเล็กคิ้ว

"ฉันไม่แน่ใจหรอกค่ะว่าคุณจะสนใจ แต่ฉันเลือกมาเสนอคุณเป็นคนแรก เพราะฉันเชื่อวิสัยทัศน์ของคุณที่สุด" ดวงตาสีนิลของอินทุนิภาจ้องตรงไปสบตากับเขา ก่อนที่เธอจะก้มลงเปิดกระเป๋าคลัตช์ใบจิ๋วแล้วหยิบแฟลชไดรฟ์อันหนึ่งออกมาวางบนโต๊ะโดยมีนามบัตรใบหนึ่งแนบมาด้วย "นี่คืองบการเงินกับภาพทรัพย์สินต่างๆ ของบริษัทฉัน ถ้าไม่เป็นการรบกวนจนเกินไปฉันก็อยากให้คุณลองเปิดดูสักหน่อย แล้วถ้าคุณไม่สนใจก็ช่วยบอกฉันสักนิด ฉันจะได้มองหาตัวเลือกอื่น"

"คุณจะไปดักกรอและเข้าหาตัวเลือกอื่นเหมือนที่ทำกับผมเหรอ" เมื่อเห็นวาร่างระหงทำท่าจะลุกขึ้นเสียดายๆ ชายหนุ่มเลยส่งเสียงถามออกไปและนั่นก็ทำให้เธอชะงักเล็กน้อย ก่อนที่กลีบปากอิมจะคลายตัวเป็นรอยยิ้มละมุน

"ก็ขึ้นอยู่กับว่าในเวลานั้นฉันสิ้นหวังแค่ไหนค่ะ หวังว่าจะได้ยินข่าวดีจากคุณนะคะ"

อคินวางแขนพาดกับพนักโซฟาขณะเฝ้ามองอินทุนิภาเยื้องย่างจากไปจนกระทั่งร่างงามไถลลับไปจากสายตา เรแกนจึงขยับเข้ามาหาเจ้านาย

"น่าพิศมากนะว่าไหม"

"ครับ" เลขาธุการเห็นพ้อง พลอยหันไปมองด้านหลังของหญิงสาวด้วยอีกคน "เป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์ดึงดูดอย่างหาตัวจับยากจริงๆ"

พอฟังอย่างนั้นอคินก็หัวเราะในลำคอ ก่อนจะพยักพยิตไปยังแฟลชไดรฟ์ซึ่งวางอยู่กลางโต๊ะตรงหน้า

"เอานี้ไปให้ทีมิวิเคราะห์ดูหน่อย แล้วก็สืบเรื่องของเธอด้วย... เธอชื่อแคลร์ อิม ชื่อจริงอะไรก็ไม่รู้ยาวๆ นามสกุลก็น่าจะเหมือนชื่อบริษัทละมั้ง"

เอาเป็นว่าสืบย้อนไปจากบริษัทในแฟลชไดรฟ์นี้แล้วกัน"

"ครับ" เรแกนรับคำ "แล้วนี่บอสจะกลับเข้าไปในงานอีกไหม"

"อืม ดันโดนสาวสวยหลอกให้หายากแล้วจากไปนี่ กลับเข้าไปในงานดีกว่า เผื่อจะมีอะไรสนุกๆ บ้าง เขต เบอร์ตันนี่ไม่ได้เจอกันนานแล้ว ส่วนอีกคนที่ได้รางวัลก็เห็นว่าเป็นผู้มีอิทธิพลในไทย รู้จักไว้คงไม่เสียหาย" อคินหัวเราะแล้วลุกขึ้นจากโซฟา ขณะเดินออกจากบาร์เลานจ์ในหัวก็ยังคงปรากฏภาพของหญิงสาวที่เขาไม่คาดคิดว่าจะได้พานพบอีกครั้ง

คำคั้นนี้อินทุนิภาสง่างามอยู่ในชุดราตรีลูกไม้ยาวสีแดงเบอร์กันดีที่ซบให้ผิวสีน้ำผึ้งของเธอผุดผ่อง มันเป็นชุดคอจีนแขนสั้นเรียบๆ หากเพียงช่วงเหนืออกที่เป็นลูกไม้โปร่งเผยผิววับแวมกับทรงเข้ารูปที่เน้นให้เห็นเส้นสายรูปนาฬิกาอันทรงงามตั้งแต่อกอิม เอวคอด ลงมาจนถึงสะโพกผายก็เพียงพอที่จะดึงดูดสายตาของผู้ชายทุกคนให้หันมองซ้ำแล้วซ้ำอีก นีเย็งไม่นับใบหน้าสวยคมที่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมยาวสีดำสนิทซึ่งวันนี้เกล้าเป็นมวยเรียบๆ ปล่อยให้หยันตาสวยซึ่งกับริมฝีปากอิมที่ฉาบด้วยลิปสติกสีแดงโดดเด่น

ทว่าสิ่งที่พิเศษที่สุดเกี่ยวกับหญิงสาวก็คือแรงดึงดูดมหาศาลที่ถูกส่งออกมาจากร่างระหงอย่างต่อเนื่อง มันอยู่ในระดับเดียวกับแรงดึงดูดของดวงอาทิตย์ที่บังคับให้ดาวเคราะห์ทั้งหลายมาโคจรรอบตัวโดยไม่อาจขัดขืนทีเดียว นี่ก็คือคุณสมบัติเฉพาะตัวของเธอ เป็นพรสวรรค์ที่พระเจ้าประทาน เธอไม่ต้องทำอะไรเลย แค่ยืนเฉยๆ อยู่ตรงนั้น พวกผู้ชายก็แทบจะคลานเข้าเข้าไปสยบแทบเท้าแล้ว ทว่าที่ทำให้เธอดูมีเสน่ห์ขึ้นก็คือการที่เธอดูไม่สนใจในความงามและเสน่ห์อันรุนแรงของตัวเองเลยสักนิดนี่ละ

อคินยิ้มออกมาเมื่อภาพในหัวย้อนกลับไปไกลหลายปีก่อน... ตอนนั้นเธอทำสีผมเป็นสีโทนน้ำตาล และมีช่วงหนึ่งเป็นสีน้ำตาลแดงซึ่งเขาคงต้องนิยามโดยใช้คำหยาบคายว่า 'โคตรเซ็กซี่' แต่ผมดำก็ไม่เลวเหมือนกัน เพราะมันทำให้เธอดูลึกลับน่าค้นหาไปอีกแบบ

แน่นอน เขาจำได้ว่าตอนนั้นอยากได้เธอจะเป็นจะตาย ความรู้สึกนั้น
จางหายไปตามกาลเวลา ทว่าตอนนี้มันหวนกลับมาชัดเจนอีกครั้งแล้ว ทั้งที่
เขาเพิ่งได้กลับมาพบเธอแค่ไม่กี่นาทีเท่านั้น

ช่างเป็นผู้หญิงที่ทำให้เลือดลมแล่นพล่านดีจริงๆ

บทที่ 2

Friend's offer

ข้อเสนออันตราาย

"ไม่ได้นะ จะไล่เขาออกไม่ได้! นั่นหลานของสามีฉัน!"

"ฉันเป็นเจ้าของบริษัท เป็นหุ้นส่วนใหญ่ และยังเป็นประธานบริษัทด้วย เตือนไว้เผื่อคุณจะลืม"

อินทุนิภาตอบโต้เสียงเอะอะโวยวายภายในห้องประชุมด้วยความเยือกเย็น วาระการประชุมตอนนี้คือการไล่พนักงานระดับผู้จัดการของสนามกอล์ฟเนื่องจากมีหลักฐานการทุจริต ทว่าหนึ่งในเครือญาติของเธอไม่ยินยอมโดยง่าย

"และถ้าคุณไม่ยอม ฉันเกรงว่าคงจะต้องให้คุณรับผิดชอบความเสียหายแทน...โดยเฉพาจะรับผิดชอบทางกฎหมายแทนหลานของสามีคุณด้วย"

เมื่อเจอไม้นี้เข้าไปคนโวยวายเลยหุบปากจับ ขณะที่ญาติอีกคนหัวเราะเบาๆ

"ทำไมไม่สั่งสอนหลานให้ทำเนียบๆ หน่อยล่ะ"

สิ้นเสียงพูดในห้องประชุมก็เกิดคลื่นเสียงหัวเราะ อินทุนิภาโกรธจัดจนแทบอยากจะลุกขึ้นทุบกำแพงลงบนโต๊ะแรงๆ หากในความเป็นจริงเธอก็เพียงแค่เพิ่มระดับเสียงและพูดออกไปอย่างเย็นชา

"ถ้าจะเนียนก็เนียนให้ตลอดรอดฝั่งแล้วกันนะคะ อย่าผยองประมาทจนมีชื่อเป็นวาระการประชุมเหมือนวันนี้"

ความเงิบขยับไล่เสียงหัวเราะไปอย่างรวดเร็ว เกือบทุกคนแสดงสีหน้าไม่พอใจออกมาอย่างชัดเจน กระนั้นหญิงสาวก็ไม่แฉแส

"ถ้าไม่มีอะไรแล้วก็ปิดการประชุมเท่านี้ค่ะ"

อินทุนิภาลุกเดินออกจากห้องประชุมทันทีที่พูดจบและมุ่งหน้าตรงกลับห้องทำงาน หากนั่นก็ยังไม่ไวพอที่จะทำให้เธอสลัดป่าของผู้จัดการสนามกอล์ฟคนทุจริตได้

"เธอห้ามดำเนินคดีกับหลานของฉันนะ" หล่อนตามมาคว้าแขนของเธอไว้ไม่ยอมให้เดิน

"ไปติดสินบนฝ่ายกฎหมายสิ ถนัดเรื่องพวกนี้อยู่แล้วไม่ใช่หรือไง" หญิงสาวสะบัดแขนอย่างไม่ไยดี แว่วเหยียดหยามฉายาอยู่ในดวงตาสีนิล ก่อนที่เธอจะหมุนกายเดินกลับเข้าห้องทำงานต่อ

อินทุนิภาแหวะถามเลขานุการหน้าห้องว่ามีงานด่วนไหม เมื่อได้รับคำตอบว่าไม่มีเธอก็บอกอีกฝ่ายว่าจะพักสักครึ่งชั่วโมง ครั้นเข้าห้องเรียบร้อยแล้วเธอก็ล็อกประตูทันที เมื่อแน่ใจว่าอยู่ตามลำพังเธอก็ค่อยทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟาตัวยาวแล้วถอนหายใจออกมาอย่างเหนื่อยล้า

'สนิม' ที่กัดกร่อนความมั่นคงของศตวรรษก็คือพวกญาติพี่น้องที่พ่อดึงเข้ามาทำงานนี้เอง... พวกเขาทุจริตกันอย่างไม่เกรงกลัว ส่วนเธอเองแม้ยามนี้จะถือหุ้นใหญ่และอยู่ในตำแหน่งประธานบริษัทแต่ก็แทบไม่มีใครเคารพยำเกรง ส่วนหนึ่งเพราะอายุน้อยด้อยประสบการณ์ อีกส่วนเพราะญาติพี่น้องทั้งหลายอยู่กันมานานเป็นสิบๆ ปี สร้างเครือข่ายเส้นสายอำนาจของตัวเองในแต่ละส่วนของกิจการที่ตนเองทำงานอยู่จนแข็งแกร่ง นั่นทำให้คำสั่งสำคัญของเธอที่กระทบต่อผลประโยชน์ของพวกเขาไม่ถูกดำเนินการ ถ้าไม่มีหลักฐานชัดเจนเธอก็แทบจัดการอะไรไม่ได้เลยทั้งที่รู้แก่ใจว่าพวกเขาทุจริต

และเธอก็แทบไม่เคยมีหลักฐานที่ชัดเจนเลยด้วย...

อินทุนิภาพยายามทำให้ตัวเองแข็งแกร่ง หากมันก็เป็นเรื่องยาก เพราะเธออยู่ในสภาพหัวใจเดียวกระเทียมลีบ ขนาดพวกญาติที่เกลียดกันเองยังพร้อมจะสมานฉันท์ชั่วคราวแล้วหันมาช่วยกันเสือกตาดไปเธอ

ภายในอาณาจักรที่ประสานสร้างขึ้นด้วยความเหน้อยยากนี้ เธอไม่สามารถไว้ใจใครหรือพึ่งพาใครได้เลยนอกจากตัวเอง

โทรศัพท์มือถือที่หญิงสาววางทิ้งไว้ข้างตัวส่งเสียงร้อง เธอหยิบมันขึ้นดู และพบว่ามันเป็นเบอร์แปลกที่ไม่รู้จัก แม้จะอยู่ในสภาพอารมณ์ที่เหน้อยหน่ายต่อทุกสิ่ง หากเธอก็ลากนิ้วรับสาย

"ว่างมาเจอกันหน่อยไหมแคลร์"

อินทุนิภาจดจำเสียงที่ลอยมาตามสัญญาณโทรศัพท์ได้ทันที จังหวะการเต้นของหัวใจเรรวนทันใด หากเธอก็ยังสามารถสะกดน้ำเสียงให้เรียบเรื่อยเป็นปกติได้

"ฉันว่างหลังเลิกงานคะ"

"ออกมาเจอกันตอนนี้ไม่ได้หรือไง"

"ถ้าคุณอยากเจอฉันตอนนี้ก็ต้องเข้ามาหาฉันที่บริษัทคะ"

"ผมคาดหวังให้คุณโรแมนติกมากกว่านี้ละ" อคินส่งเสียงหัวเราะแฉ่ๆ ตามมา "เอาล่ะ เย็นนี้ก็ได้...เอาไว้ผมหาที่เหมาะๆ ได้แล้วจะบอกคุณนะ"

"แล้วเจอกันคะ" หญิงสาวตอบรับก่อนจะวางสาย จากนั้นเธอก็ถอนหายใจออกมาอีกเฮือกใหญ่

ถึงอคินจะไม่ได้พูดปฏิเสธข้อเสนอก็หากอินทุนิภาก็ไม่มั่นใจว่าเขาจะตอบรับ...เขาสนใจ 'ตัว' เธอแน่ละ แต่บริษัทของเธอนั้นเป็นอีกเรื่อง ดังนั้นตอนนี้เธอจึงได้แต่หวังว่านี่จะไม่ใช่ลูกไม้เพื่อให้เธอพาตัวไปให้เขาแหะโลมเล่นเท่านั้น เพราะเธอต้องการขายบริษัทให้เขาจริงๆ

อคินส่งชื่อโรงแรมแห่งหนึ่งกับชื่อถนนมาให้ พออินทุนึกานำชื่อไปค้นในอินเทอร์เน็ตก็พบว่ามันเป็นโรงแรมแบบบูติกเล็กๆ ติดแม่น้ำเจ้าพระยา พอขึ้นชื่อว่าเป็นโรงแรมก็ทำให้ดวงตาสีนิลต้องหริ่งอย่างครุ่นคิด เธอไม่ได้กังวลเพราะรู้จักเขาดีพอจนทราบว่าถ้าผู้หญิงไม่ยินยอมพร้อมใจ เขาจะไม่มีทางทำอะไรทั้งนั้นยกเว้นหาทางค่อยๆ ตะล่อมกล่อมจนพวกหล่อนยอมศิโรราบเท่าเธอไม่ใช่คนจิตอ่อนอยู่แล้ว ถ้าเธอโดนล่อลวงได้ง่ายขนาดนั้นเขาก็คงจะหมดความสนใจในตัวเธอไปนานแล้ว

หญิงสาวออกจากบริษัทก่อนเวลาเลิกงานพอสมควร เพราะทราบว่าระหว่างทางมีถนนหลายสายที่ขึ้นชื่อเรื่องการจราจรติดขัด ถึงอย่างนั้นกว่าเธอจะไปถึงโรงแรมพระอาทิตย์ก็ใกล้ตกดินเต็มทีแล้ว

"คุณแคลร์"

เธอกำลังรอกอยู่บนโซฟาในล็อบบี้ที่ตกแต่งแบบวินเทจ เมื่อเธอย่างเท้าเข้าสู่ล็อบบี้เขาก็กระดิ่งตัวลุกขึ้นทันที จากนั้นก็มายิ้มอลังเข้าไปด้านในโรงแรม

"เชิญครับ บอสรออยู่"

อินทุนึกาเดินตามไปโดยไม่ได้พูดอะไร รู้ตัวอีกทีเธอก็พบว่าตนเองมาถึงระเบียงกว้างที่เปิดออกสู่แม่น้ำเจ้าพระยาและทิวทัศน์วัดริมฝั่งน้ำซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะอันงดงามเรียบร้อยแล้ว สายลมอ่อนพัดโชยมาได้ผิวเนื้อดูจะทักทาย ขณะที่ชายหนุ่มซึ่งยื่นเท้าแขนกับราวระเบียงริมน้ำหันมาแล้วเปิดรอยยิ้มส่งมาให้

"คุณมาทันชมพระอาทิตย์ตกพอดี มาตรงนี้สิ"

หญิงสาวก้าวเท้าไปที่ริมระเบียงตามคำชักชวนของเขา สายลมอ่อนแรงลง หากที่ชัดเจนขึ้นคือไอชื้นของผืนน้ำ เธอไปหยุดยืนไม่ไกลแต่ก็ไม่ใกล้ เขาจนเกินไป สองแขนทอดอกไว้หลวมๆ ขณะทอดสายตามองพระปรางค์บนฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำ ฉากหลังเป็นผืนฟ้าโปร่ง ไร้เมฆแม้สักก้อนจนทำให้

ลูกไฟยักษ์สี่สั้มอมทองที่ลอยอยู่เหนือวัดยิ่งดูโดดเด่น แต่ภาพนี้ก็คงอยู่ไม่นานนัก พระอาทิตย์ริบทิ้งตัวลงต่ำตุงพนักงานบริษัทที่อยากจะตอกบัตรเลิกงานแล้วหนีไปให้พ้นๆ เพียงครู่เดียวพระปรารักษ์ก็เหลือเพียงโครงร่างเงาสีดำส่งางามตัดกับผืนฟ้าสีส้มอิฐ หลังจากสิ้นแสงสุดท้ายเพียงชั่วครู่ ไฟสังเคราะห์ก็สว่างไสวขึ้นมาแทน ปลุกให้พระปรารักษ์มีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกครั้งในรูปแบบความงดงามที่ต่างไปจากเดิม

"คุณแม่ผมบอกว่าให้ลองแวะมาดูพระอาทิตย์ตกแถวนี้ ผมว่ามันเหมือนเป็นนักท่องเที่ยวไปหน่อย แต่มานึกดูอีกทีผมก็เป็นนักท่องเที่ยวนี่นา" อคินส่งเสียงหลังจากที่เงียบไปนานตลอดการชมพระอาทิตย์ตก ใบหน้าคมเข้มผินมาหาเธอ จากนั้นเขาก็เปลี่ยนเรื่องแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย "ปกติผู้หญิงในชุดทำงานไม่ควรจะเช็กชัวร์ขนาดนี้นะ"

"ไม่ชอบหรอกคะ"

"ต้องถามด้วยเหรอ" เขาหัวเราะแผ่วๆ สายตาพราวระยิบ

วันนี้อินทนิภาอยู่ในชุดเสื้อคอเต่าแขนยาวเข้ารูปสีขาวยกกับกระโปรงทรงดินสอดสีดำ รองเท้าส้นสูงแบบเรียบๆ สีเดียวกับกระโปรง กระทั่งสีลิปสติกก็เป็นสีสุภาพที่ทำให้ดูเผินๆ เหมือนเป็นริมฝีปากเปลือย สีส้นที่โดดเด่นออกมาจากสีขาวยและดำบนตัวเธอมีแค่กระเป๋านั่งสีกรมท่า เธอไม่ได้เปิดเผยเนื้อตัวเลย ออกจะปกปิดเกินไปด้วยซ้ำ หากเพียงแค่เส้นสายของเรือนกายของเธอก็เพียงพอจะเปลี่ยนความเรียบง่ายให้กลายเป็นความเย้ายวนได้โดยไม่ต้องพยายามแล้ว

นี่ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดาของเธอนั้นแหละ... แต่ก็เป็นเรื่องธรรมดาที่เธอชอบมาก

"คุณหิวหรือยัง"

"นิดหน่อยค่ะ"

"ผมสั่งอาหารเรียกน้ำย่อยมาแล้ว" ชายหนุ่มพยักพยับมือไปทางโต๊ะ

อาหารตัวเดียวที่ตั้งอยู่บนระเบียงนี้ "ในเมื่อคุณหิวก็ไปสั่งอาหารเถอะ รอไม่นานหรอก วันนี้ที่มีแค่เราสองคน"

ฟังเท่านั้นก็เป็นอันชัดเจนว่าเย็นนี้คือคืนเหมาะห้องอาหารเล็กๆ ของโรงแรมไว้ทั้งหมด เธอพยักหน้ารับแล้วออกเดินไปพร้อมกับเขา ก่อนที่จะส่งยิ้มไปขอบคุณตามมารยาทเมื่อเขาเลื่อนเก้าอี้ให้ บริการนำเปาะเปี๊ยะสดกับขนมปังหน้าหมูมาเสิร์ฟพร้อมกับนำเมนูอาหารมาให้ หากเขากลับไม่ยอมรับเมนูไปดู

"คุณสั่งอาหารให้ผมด้วยแล้วกัน ผมพร้อมจะลองทุกอย่างไปกับคุณ"

อินทนิภาไม่คัดค้าน เธอรู้ดีว่าคนที่นั่งประสานมือเอนหลังฟังพนักงานอื้ออย่างสบายใจกำลังจ้องมองมาด้วยสายตาแพรวพราว กระนั้นเธอไม่สนใจแล้วหันไปถามหาเมนูแนะนำจากบริการ สลับกับถามชายหนุ่มว่าเขาชอบหรือไม่ชอบอะไร เธอสั่งกับข้าวสามสี่อย่างแล้วจึงคืนเมนูอาหารให้กับบริการ

แม้จะเหลือกันตามลำพัง ทว่าอดคิดก็ยังคงนั่งมองเธอยิ้มๆ โดยไม่มีที่ท่าจะขยับริมฝีปาก หญิงสาวประเมินว่าเขาคงตั้งใจจะให้เธอเป็นฝ่ายเอ่ยปากเรื่องการขายบริษัท หากเธอไม่คิดจะเดินตามเกมของเขา

"คุณได้กลับไปมหาวิทยาลัยบ้างไหมคะ"

"ครั้งหนึ่ง เขาเชิญผมไปพูดให้พวกบัณฑิตใหม่ฟังในงานรับปริญญา" ชายหนุ่มเลิกลิ้นน้อยๆ แต่ก็ตอบคำถามโดยดี "แล้วคุณล่ะ ได้กลับไปอเมริกาบ้างไหม"

"เดิมฉันวางแผนไว้ว่าจะกลับไปค่ะ ขอวีซ่าไว้แล้วด้วย แต่อะไรๆ ก็ไม่เป็นไปตามแผนเลย ตั้งแต่คุณพ่อฉันป่วย ชีวิตของฉันก็เหลือแค่การดูแลคุณพ่อที่งานที่บริษัท"

อดินยกมุขปากเมื่อรู้ว่าโดนเธอตั้งให้เข้ามาสู่หัวข้อสนทนาเกี่ยวกับข้อเสนอของเธออย่างง่ายดาย อันที่จริงเขาจะทำเฉยก็ได้ หากเขาก็ตัดสินใจ

จะไม่ทำอย่างนั้น

"คุณพูดถูกที่ว่าสินทรัพย์มีตัวตนของบริษัทคุณมีมูลค่าและมีแนวโน้มจะเพิ่มค่าขึ้นอีกมาก ส่วนธุรกิจเ็นพอร์ตที่ใช่ได้ ดูแล้วน่าจะทำได้ดี ถ้าไม่ติดปัญหาการทุจริตของคนใน"

อินทุนิภาไม่แปลกใจ นักธุรกิจที่ทำเงินหลักพันล้านดอลลาร์ได้ตั้งแต่อายุน้อยไม่ถึงสามสิบตีไม่มีทางนั่งอานงบการเงินเฉยๆ แล้วพอใจแค่นั้น เขาย่อมต้องหาข้อมูลมาอย่างดีแล้วจึงค่อยโทรหาเธอ

"จริงอย่างที่พูด ปัญหาที่เรื้อรังมาตั้งแต่รุ่นคุณพ่อของฉัน แต่ตอนนั้นพวกญาติๆ ยังเกรงใจคุณพ่อบ้าง ผิดกับตอนนี้ที่พวกเขาไม่เห็นหัวฉันด้วยซ้ำ ถึงฉันจะเป็นเจ้าของบริษัทแต่ก็แทบไม่มีอำนาจในมือเลย"

"นี่ถึงเป็นสาเหตุที่ทำให้คุณใช้คำว่าไม่สามารถจัดการแก้ปัญหาได้" อคินนิยมคนที่ยอมรับปัญหาและยอมรับข้อต่อของตัวเอง แบบนี้ถือว่าคุยกันได้ ทว่า... "แต่คุณรู้อะไรไหม ปัญหาก็คือผมไม่ได้วางแผนจะอยู่เมืองไทยนานขนาดนั้น ที่สำคัญความตั้งใจของผลกำไรก็ต่ำไปหน่อย"

"ฉันต้องการคำยืนยันสั้นๆ แค่ประโยคเดียวค่ะว่าคุณไม่สนใจ" แม้ความกังวลจะก่อตัวขึ้นในใจอย่างรวดเร็ว หากอินทุนิภาที่ซุกซ่อนมันไว้ได้สีหน้าสงบได้อย่างแนบเนียน

ดวงตาคมกริบหรือลึกลงเล็กน้อยคล้ายกำลังประเมินอะไรบางอย่าง หากก็เพียงแวบเดียวก่อนที่เธอจะคลี่ริมฝีปากเป็นรอยยิ้ม เท่าที่คนของเขาสืบมาหญิงสาวตรงหน้าแทบไม่มีพันธมิตรเลย ในบริษัทและในหมู่เครือญาติไม่ต้องพูดถึง นับเป็นศัตรูด้วยซ้ำ ด้านนอกยิ่งแล้วใหญ่ เธอมีเพื่อนน้อยไม่ติดกับสมัยเรียนมหาวิทยาลัย และคงมีไม่กี่คนที่สามารถช่วยเธอในสถานการณ์นี้ได้ ดังนั้นเขาจึงเชื่อว่าที่เธอบอกว่าจะไปเสนอกคนอื่นเป็นแค่การบลิฟฟ์เท่านั้น

"มันยังมีอีกประเด็นที่ผมคิดว่าเธอมาประกอบการพิจารณา" อคินนิคมเคาะนิ้วกับที่รองแขนซ้าย สายตาเปล่งประกายวาววาม "ถ้าเมืองไทยมีสิ่ง

ดึงดูดใจเพิ่มขึ้นอีกสักหน่อย ผมอาจอยากอยู่ต่อแล้วก็ได้โอกาสช่วยคุณ"

"ในโลกนี้คงเหลือแค่ไม่กี่อย่างที่ยังดึงดูดใจคุณได้" สัญชาติญาณส่งสัญญาณเตือนทันที หากเธอก็ตัดสินใจจะเดินหน้าต่อไป

"อืม หนึ่งในนั้นคือคุณไง" ในส้อมเสียงของเขาเจอไว้ด้วยรอยหัวเราะจางๆ "ผมอยากได้คุณ...มาเป็น Friend with benefits* กับผมไหมล่ะ ผมเข้าใจว่าคุณไม่มีแฟนใช่ไหม ในเมื่อคุณยืนยันว่าเป็นแค่เพื่อนกับไซอี่ มาตลอดนี่"

อินทุนิภานิ่งงันและมันก็เป็นภาพที่ทำให้किनรีนรมย์...เรื่องผู้หญิงไม่เคยเป็นปัญหาในชีวิตของเขา เขายกความดีกึ่งหนึ่งให้นามสกุล 'คาร์ลตัน' ฐานที่แค่มีมันห้อยท้ายชื่อก็ทำให้เขาดูน่าสนใจขึ้นกว่าเดิมอีกเท่าตัว แต่ก็ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยเจอผู้หญิงที่ได้มาแบบยากๆ บางคนก็ยากจริง บางคนก็แค่เล่นตัว สำหรับอินทุนิภาจัดอยู่ในพวกแรก

ปกติแล้วถ้าอินทุนิภาอยากได้ผู้หญิงสักคน เขาก็มีวิธีร้อยแปดที่จะให้ได้ หล่อขึ้นมา ทว่ากรกดตันในลักษณะนี้ไม่ใช่สไตล์ของเขา และเวลานี้เขาก็ไม่ได้คาดหวังให้เธอตอบรับ เขาแค่อยากไล่ต้อนเธอ อยากเห็นเธอดิ้นรน กระเสือกกระสน อยากให้หน้ากากโปร่งแสงกระเด็นหลุดออกจากใบหน้าสวยๆ ของเธอ...อินทุนิภาเป็นแบบนี้แต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่รู้จักสมัยเรียนมหาวิทยาลัย เขาก็คิดว่าเธออาจไม่เคยแสดงอารมณ์ที่แท้จริงออกมาเลย จริงอยู่เธอไม่ได้นิ่งขนาดหุ่นปั้น หากไม่ว่าสีหน้าท่าทางใดๆ ที่แสดงออกมაც้นผ่านการคิดมาแล้วอย่างน้อยหนึ่งชั้น ทั้งที่ตอนรู้จักกันเธอยังเป็นวัยรุ่นน้อยอยู่ด้วยซ้ำแล้วยิ่งเธอล้ำลัฟฟ์เขาแบบนี้ จะให้เขาปล่อยผ่านไปเฉยๆ ได้อย่างไร

"ตกลงค่ะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/8859305106809.html>